

ТУРЦИЯ

ВѢСТНИКЪ ЗА ИНТЕРЕСИТИ НА БЪЛГАРСКИЯТЪ НАРОДЪ.

ТУРЦИЯ издѣлува сѣка сѣбота на голѣмъ листъ, и сѣки вторникъ на малѣкъ. Годишната цѣна за въ имперіята, по царската поща, е 4 бѣли меджидіета; вънъ отъ имперіята, 5. Спомоществованіята трѣбува да сѣж годишни и прѣдплатени. Писмата за редакціята са надписувать до Г. Н. Геновича, редактора и издателя на вѣстника. Външните настоятели отговарять за вѣстника. Подписката за спомоществованіята става въ Ц/градъ-Бейоглу, Асмаж-Меджидъ № 23.

УСТАВНОТО НАЧЕРТАНИЕ ЗА УПРАВЛЕНИЕТО НА БЪЛГАРСКАТА ЕКСАРХІЯ.

IV.

За избираніето на членовити въ Синода и ексархійскія сѣвѣтъ и на епископите по епархїи.

Уставното начертаніе отрѣжда епископското тѣло да са избира помежду за членове на Святіятъ Български Синодъ. Нищо по законно. Понеже тука работата е за духовното управление на Българската Ексархія, управление което му принадлежи сѣвършено, ній нѣма какво да кажемъ за това право което му са завардва. Ній не вѣрва ми била щото народа, при днѣшното състояніе на работити, да придобіе нѣщо по-добро за себѣ си ако земе участіе въ избираніето на тѣзи членове.

Отъ друга страна, ній намирами още по малко лошъ избирателниятъ начинъ колкото са тича за опрѣдѣленіето на членовити на ексархійскія сѣвѣтъ, защото този начинъ на избираніе дава най широкъ свобода на избирателити, и ній са надѣвами че тѣзи послѣднити ще знаять да са възползувають отъ тѣзи свобода за избираніето на способни членове. Ній смѣта ми много върху здравіятъ имъ разумъ.

Нѣ ній смѣ далечъ да прїемемъ начинъ споредъ който, въ първата година на избираніето си, двама измежду по младити членове на ексархійскія сѣвѣтъ да са промѣнять, а другити двама да са отбѣглять при истичаніето на сѣки двѣ години напжлнени.

Ній мыслимъ че туй врѣме не е достатъчно за доброто управление на ексархійскити ни работи, защото додѣто единъ членъ са поспече въ тѣзи работи той ще трѣбува да са промѣни.

Споредъ нашето мнѣніе, прѣдпочтително бы было, като земемъ прѣдъ видъ днѣшнити народни нужди, и тънкости които трѣбува да има сѣки членъ който участвува въ общото управление на Ексархїята ни, щото службити на членовити на ексархійскія сѣвѣтъ да са опрѣдѣлять по четири години и да са промѣнять по двама при свѣршваніето на сѣки двѣ години чрезъ хвърляніето на жребіе. Ако земемъ сѣщата мѣрка и къмъ членовити на Българскія Синодъ, не ще сторимъ злѣ.

Въ вѣтхити врѣмена, законодателити имахъ правда да прѣдпочитатъ въ законити си старити хора въ сѣкакви работи отъ обща полза, нѣ това прѣдпочтеніе е станжло сѣвършено излишно въ новити врѣмена при распространіето на ученіето въ сичкити класове на народити, ученіе което дава много по важни опити за серіознити духове отъ тѣзи които единъ безкниженъ човѣкъ може да придобіе въ най дълголѣтенъ животъ.

Ако е истина че умѣтъ е каруцата на която са вози човѣкъ въ пѣтуваніята на

животътъ си, и че отъ здравата или нездравата каруца завися благосѣстояніето или злополучіето на този животъ, сѣщо тѣй е истина че за да установимъ едно добро управление въ народната си Ексархія, ній трѣбува да прѣдпочитамъ въ туй управление нѣ стари лица нѣ лица просвѣтени и мѣдри безъ да глѣдами на старостъта или младостъта имъ. Ній сѣками че тѣзи мѣсль не иска други по дълги изясненія.

Колкото за избираніето на владыцити по епархїити, сѣчинителити на уставното начертаніе заслужвають най голѣмити наши похвали за мѣркити които сѣ прѣдписали. Ній прѣдполага ми че прѣвѣтїятъ начинъ за опрѣдѣляваніе на тѣзи владыци ще може да приготви съ врѣме едно високо духовенство учено и опитно което да заслужва почетъ и уваженіе въ народа.

Нѣка са изяснимъ. Като установявають единъ каталогъ отъ духовни лица за бѣдѣщи народни пастыри, съ сичкити възможни сигоранци, нашити комисари турять чрезъ това край на много злоупотрѣбленія които бы могли да са породяють отъ нѣкои митрополити нехранимайковци.

Нѣ въ сичко това има едно нѣщо което удрѣ най много въ очи и което не можемъ да не забѣлѣжимъ на сѣчинителити на уставното начертаніе: то е че чрезъ този сѣщи каталогъ са ограничава свободата на народа въ избираніето на духовнити си управителити.

Ній мыслимъ че умѣстно, законно и справедливо ще е, като са държи единъ такъвъ каталогъ отъ духовни лица за бѣдѣщи владыци, да са даде въ сѣщото врѣме право на народа да избира лица за владыци вънъ и отъ този каталогъ, стига само тѣзи лица да бѣдѣть почтени, достойни и царски подданици. Въ какво може това да врѣде?

Прочитамъ въ Голосъ: Нарѣченото нѣщо «румѣнски въпросъ» слѣдува да занимае живо главнити органи на рускія печатъ. Въ мнѣніето на тѣзи вѣстници, земята на сѣединенити княжества трѣбува да бѣде първата точка върху която ще са струпа страшната бора която, слѣдъ като са разви въ западъ на Европа, приближава повече и повече къмъ истокъ и заплашва да произведѣ въ него опустошенія които ще извършатъ най голѣмо вліяніе върху отечеството ни и бѣдѣщето му като велика сила. Сега наскоро нѣкои издадохъ тѣзи идея че ако Руссія разумѣва по-добрѣ интересити си, тя трѣбува да са пазн добрѣ отъ да бута парижкія трактатъ, защото този трактатъ колкото тѣжъкъ и да е былъ, слѣдъ крѣмската война е станалъ, отъ дѣйствието на обстоятелствата, положително сгоденъ за нея. Защитницити на тѣзи идея правять едно сравненіе между парижкіятъ трактатъ отъ 1856 и виенскити трактати отъ 1815; правителството на Наполеона III не е прѣставало да повтара на сѣки часъ че мрази трактатити отъ 1815, безъ да са договѣди че тѣзи трактати сѣ были за сѣщата Фран-

ція най здравата отъ сичкити сигоранци. Дѣйствиетелно, като туку са сѣкѣхъ, тѣ оставихъ полето свободно на властолюбіето на другити сили и сѣщата Франція бѣде първата жертва за погрѣшката си. Щѣли да са случя сѣщото и съ насъ? Защо да рискуваме да разбѣркуваме политическата вѣса въ истокъ на часа въ който силити които ни сѣж противни чакять само единъ случай за да поправяють сегашното състояніе на работити въ врѣда на Руссія?

Ній земамъ свободата да прѣдставимъ въ това отношеніе нѣкои забѣлѣжки. Онѣзи лица, които сподѣлять идеята че Руссія трѣбува да са въспротиви на сѣко поправленіе на трактата отъ 1856, небрѣжяють една отъ най сѣществениити обстоятелства на въпроса: то е че ако и Руссія да не го е докачала, този трактатъ са е нарушавалъ много вѣсти и сѣгоги въ пѣйна врѣда, най много колкото са тича за дунавскити княжества, които интересувяють толкось живо нашата публика. Никой не са смѣнѣва щото сѣединеніето на двѣти княжества и възкаченіето на властѣта на единъ князь отъ фамиліята Охенцолернъ да не сѣ были неприятели случки за интересити ни.

Нѣ при сичко туй ній не щѣхми да знаимъ нищо отъ това ако тѣзи измѣненія бѣхъ прїятни за интересити на румѣнскія народъ; нѣ разсѣжденіята относително до бѣдѣщето и сѣдѣти на този народъ са затикахъ на послѣднѣ мѣсто, и, най очевидното нѣщо въ сичката тѣзи работа, бѣхъ зложелателити намѣренія на европейскити сили къмъ нашето отечество. Цѣльта на сѣперницити ни състоѣше да направяють неприятелка е страна на която ни привѣрзвахъ свѣрскити на вѣрата и за която бѣхми си наложили люти жѣртва, тѣй щото да раздѣлять, както го казахъ, славенскія сѣвѣтъ и да турять една прѣграмежду Руссія и истокъ. Сичко това са направи, ако Руссія и да не е дала вещество за най-малко мѣмрение касателно до строгото наблюденіе, колкото са тича до нея, на трактата отъ 1856.

Слѣдователно ясно е че този трактатъ не може вече да има, прѣдъ очити ни, чертата на една силна сигоранция. Нашити сѣперници сѣ го поправяли когато имъ е скигнувало, нѣ тѣ искяють щото, отъ наша страна, да го почитамъ и пазимъ религиозно, и колкото повече туй състояніе на работити траѣше, толкось повече тѣ щѣхъ да прѣслѣдватъ исцѣленіето на враждебни намѣренія като избиряють тѣзи минути въ които Руссія бы са нѣмрела въ най неприятели обстоятелства за собствена си защита.

Нѣ нѣка оставимъ една минута този въпросъ и нѣка додимъ на прѣдположеніята които сѣ вѣдѣхъ отъ сегашнити обстоятелства. Истина ли е или нѣ че Германія, слѣдъ като свѣрши борбата която я занимава, ще иска да обѣрне поглѣдити си къмъ истокъ за да осигори въ него прѣобладашето на интересити си? Трѣбува ли да са боимъ щото да не глѣда тя да оглѣди отъ Австрія, Боемія и другити славенски страни? Можемъ ли да прѣдположимъ щото Австрія да склопи на драго сърце за туй отдѣленіе ако ѣ далять въ замѣна дунавскити княжества? Най сѣтиѣ кой ще бѣде ролата на Руссія между туй разбѣркуваніе което, ако са осѣществи, ще унищожи политическото ѣ вліяніе?

Подиръ онова което са е рѣкло отъ когато Г. Бисмаркъ е нѣ само сѣдія на Германія, нѣ още и на цѣла Европа почти, не са смѣнѣвали да са надѣватъ нѣкои щото да са утѣшамъ отъ зрѣлището на туй което е станало прѣдъ очити ни презъ послѣднити шесть или седемъ години.

Съюзваніето на Германія чрезъ желѣзото и кръвьта, войнскія дѣхъ, който заявава новата

империя, не представлява нищо таквось което да ни успокоява. Никоги отъ Наполеона I насамъ Руссия не е прѣкарвала единъ толкосъ мѣченъ периодъ; нѣ също тѣй каква разлика между състояніето което прѣдставляваше Европа по онова врѣме и сегашното положеніе? Какво имаше този любимецъ на щастіето за основа на своята сила? Нищо, ако нѣ умразното си властолюбіе което го издигна отъ земята до дѣто му зави главата и направи паданіето му толкосъ повечс свѣтло. Презъ най тѣмната епоха на наполеоновото владѣніе, никой въ Европа не вѣрваше щото зданіето издигнато отъ енергіята и войнскіятъ духъ на този мѣжъ да можи да съществува слѣдъ смъртта му. Туй зданіе са поддържаше само отъ него, и то трѣбуваше да падне като туку майсторътъ изчезне самъ отъ политическата цѣна. Не вижда ни това сега. Владѣніето което Германия придобива въ Европа има много по здрави основи, защото то е дѣло разсѣдено отъ единъ цѣлъ народъ, който са вижда да е готовъ да подкрѣпя систематически политиката слѣдувана до този дещ отъ мѣжътъ който отражава твърдѣ европийска мисль, Г. Бисмарка. И тѣй до насъ са развила една застрашителна сила съ която сме опрѣдѣлени да са срѣщамъ на съкакви мѣста. Ний можимъ да са паскрѣвимъ отъ станалото, нѣ въ събкі случаи неможемъ да измѣнимъ дѣлата, и сега не остава друго на Руссия освѣнъ да са приготвя за да исполне своята миссия съ единъ начинъ достоенъ за нея, даже и между мѣчнати обстоятелства които могатъ да ѝ прѣчатъ.

Казватъ ни че слѣдъ малко германската политика ще са отправи къмъ истокъ, че новата империя ще грабне Боемія като даде въ размѣна дунавскити княжества на Австрія и ще тури нога тѣй върху адриатическото море. Това може наистина да са случи ако Руссия са рѣшеше да глѣда съ студено око сичкити тѣзи приключенія като че не бутятъ никакъ интересити ѝ. Самото прѣдположеніе на едно таквось самоотверженіе ни са вижда странно. Толкосъ коренни измѣненія неможатъ да станатъ освѣнъ слѣдъ люти битви, и Германия щѣли да са наѣме да прѣзрѣ борбата въ сегашнити обстоятелства? Нѣка не забравямы че войната е далечъ да бѣде свършена съ Франція, и никой неможе да прѣвиди кога и какъвъ ще бѣде краятъ ѝ. Даже като прѣдположимъ щото Германия да излѣзе отъ нея побѣдителна, нѣйшити побѣди била ще ѝ кустижтъ скѣпо, тя ще бѣде уморена, покрита съ рани и малко расположена да са тласне пакъ въ пѣтътъ на приключеніята. Разумѣва са Г. Бисмаркъ не са вѣспира отъ нищо въ исполненіето на намѣреніята си; нѣ при туй може да са прѣстави такъвъ случай дѣто същата му желѣзна воля да са намѣри безсила. Даже въ Германия южнити царцини ще бѣдѣтъ твърдѣ малко расположены да станѣтъ орждіе за намѣренія на които цѣльта нѣма нищо общо съ дѣйствителнити нѣмъ интереси, и ний вѣрвамы че не ще бѣдѣтъ въ вѣсхищеніе когато, слѣдъ тѣзи страшна война, додѣтъ да нѣмъ кажатъ че трѣбува пакъ да грабнатъ оржжіята, да пролѣятъ пакъ порои отъ кръвта си. Франція, била и крайно надвита, не ще бѣде доста разслабена за да откаже да си отмъсти. Нѣка ѝ отнѣмѣтъ Алзасъ и Лоренъ и отъ това ще излѣзе че на вѣпросити които смѣтѣтъ Европа, ще притурятъ още единъ другъ: френскія вѣпросъ; нѣка са силѣтъ да я унижатъ и съ това ще сполучатъ само да вдхнатъ на една сила отъ 35 милиона жители едно дълбоко убѣденіе: това да възобнови обидената си честь и да занимае мѣстото което ѝ принадлежи между европейскити сили.

Сичкити тѣзи дѣла не ще ли накажатъ Германия да размисля зрѣло прѣди да прѣдпріеме нѣщо откъмъ истокъ?

Слѣдува ли отъ това че не вѣрвамы проекти които са отдаватъ на германската политика? Ний не отричамъ никакъ щото германскити области на Австрія да не са опрѣдѣлени да станатъ плѣчка на новата империя; щото Германия да не влияѣрва жадни поглѣди върху Боемія и да не иска да владѣе върху дунавскити брѣгове; щото Австрія да не бѣде принудена да търси мѣна къмъ истокъ; това нѣщо ще е едно естествено слѣдствие отъ дуалистната ѝ система; отъ друга страна тя не отврѣща поглѣдити си отъ Босна която ще распрострѣ владѣніята ѝ откъмъ Адриатическото море, а отъ друга Маджарити желатъ живо да грабнатъ дунавскити области

и да си отворятъ тѣй единъ пѣтъ къмъ черното море.

Сичкити тѣзи дѣла са очевидни; нѣ исполненіето на тѣзи намѣренія не е отъ най леснити, защото тѣ бутятъ отъ твърдѣ близо най милити и най съществени интереси на отечеството ни.

Най голѣмата опасность застрашава Боемія: чуждити елементи са силѣтъ да я глѣтнатъ; нѣ Руссия може ли да глѣда съ тихо око едно толкосъ важно приключеніе! Ако бы да са осъществи, Руссия ще изгуби сичкото си влияіе както въ истокъ тѣй и въ западъ на Европа и тя трѣбува да са отрѣче отъ съществуваніето си като велика сила.

Источинѣтъ вѣпросъ ще има съкоги за другити сили единъ огроменъ интересъ, нѣ никакъвъ за насъ които ще са откажемъ самоволно и срамно отъ онова което, отъ незапомнени години, е правило политическата ни миссия. Ако позволѣмъ ми щото най просвѣтеніятъ отъ славенскити народи, Боемити, да стане жертва на чуждіятъ элементъ, съ какво право бихми смѣтали върху симпатіити на другити Славени! Нашити сношенія съ тѣхъ ще станатъ тогасъ враждебни, защото тѣ не ще могатъ да забравятъ никогі едно таквось вѣроломство отъ наша страна и тѣ ще бѣдѣтъ принудени да станѣтъ орждіе което ще отираватъ претивъ насъ. Прѣзъ цѣли вѣкове, Руссия са е мѣчила да учи своити сношенія съ источнити народи и съ тѣзи цѣлъ тя пролѣ порои кръвь. Европа имаше право да глѣда въ нѣравственната ни свръска съ тѣхъ, главнѣя и силнѣя залогъ за влияіето ни въ истокъ.

Туй влияіе ще орѣстане завчасъ като туку Руссия прогласи безсиліето си да отици на помощъ на този отъ славенскити народи върху когото сѣ готови да са разиграятъ вѣлнити на пангерманизма.

Тогасъ нашити съперници ще могатъ безъ мѣчнотія да развържатъ источинѣтъ вѣпросъ, вѣпросъ който трѣбуваше да зовемъ по добръ « западенъ » нежели « источенъ » понеже сега са намира въ западъ враждебното поле за насъ, и че побѣлата отнѣсена върху нѣрвѣтъ отъ славенскити народи, който му запрѣща пѣтя ще бѣде знакъ на крайната катастрофа и ще нанесе единъ злочестъ ударъ на бѣдѣщето на отечеството ни.

За сичкити тѣя причини съперницити ни трѣбува серіозно да размислятъ прѣди да расположатъ съ съдѣбити на Боемія и тѣ неможатъ да откажатъ че това е единъ вѣпросъ отъ най мѣчнити. Австрія, както казахми вече, са двоуми ако ще склони да жертвува Боемія за да пріеме въ замѣна области на които владѣніето не ще улудши никакъ злочестата ѝ съдѣба, области които по географическата и стратегическата си позиция, ще я турятъ въ най лошо положеніе. Нѣ ако Г. Байстѣ, който е способенъ за сичко, пріеме една таквасъ замѣна, неизбѣжното слѣдствие отъ това ще бѣде избухваніето на сичкія источенъ вѣпросъ, и, слава Богу, Руссия е доста силна, нѣйнити свръзки съ славенскити народи не сѣ още доста разслабени за да не може куражливо да пріеме щѣдливѣваніето.

Вижда ни са че въ сичкити горни прѣдположенія, малко смѣтка са е държало за Турция. Трактатътъ отъ 1856 тури ненарушимостъта ѝ подъ сигоранціята на сичкити сили; Австрія даже е принудена, въ нуждно врѣме, да защищава туй начяло съ оржжіята. Ний знаимъ сега че Отоманската Порта скланя за унищоженіето на XIV членъ, нѣ подъ условіе че другити сѣдѣща ще потвърдятъ официално сичкити други точки на парижкія трактатъ.

Като пріѣ прѣдложеніето за да земе участіе въ конференціята у Лондра, тя направи туй прѣдпазваніе, и тя иска формално щото трактата, въ сичко което не са отнася до господарскити права на Руссия въ черно море, да не притѣрпява най малкото измѣненіе. Това доказва само че турското правителство не е никакъ расположено да спомогне за осъщественіето на смѣли комбинациѣ на които сполуката ще докара коренното измѣненіе на истокъ. Ний разбирамы съвършенно този начинъ на

дѣйствованіе отъ нейна страна. Австрія става отъ день на день единъ опасенъ съсѣдъ за Турция. Принудена да са отгѣгле отъ Италия и Германия, тя иска да търси възнагражденія къмъ истокъ. Какквито и да бѣдѣтъ усиліята на политическити мѣжѣ въ Виена за да укривѣтъ тѣзи истенски намѣренія подъ форма ушь да зацѣпѣватъ ненарушимостъта на Турция срѣщу посѣгнуваніята на Руссия, вижда са че Отоманската Порта захваща да отличава истината. Тя може отъ сега още да са убѣди че нѣма по упоритъ неприятель отъ тѣзи сѣща Австрія която са приструва че е пазителка на интересити на Турция. Безъ съмнѣніе, Г. Байстѣ ще намѣри едно широко поле за интригити си въ румѣнскити княжества; той ще поддържа съ ревность безрѣдцата; той ще придобіе партизани; той не ще бѣде съвѣстенъ колкото за срѣдствата за да утвърди въ тѣхъ влияіето си; нѣ сегашното състояніе на работити неможе да позволи на австрийското правителство да досегне на по значителни слѣдствія. Ако бы да са опита да грабне тѣзи области, като направимъ изятіе на Руссия, той ще срѣщне В. Порта съ оржжіята въ рѣжка. Завладѣніето на Молдова и Влахія не ще ли бѣде начало за съвършенното разваленіе на отоманската монархія?

Голѣми опитванія ни чекатъ; нѣ имамы още врѣме за да са приготвимъ достойно и да ги прѣзрѣмъ. Разумѣва са ако са отпустнехми въ бездѣйствие когато сичкити грижи на Германия ще бѣдѣтъ отправени къмъ прѣустройството на нейнити сили, слѣдъ исполниската борба която поддържа сега, тогасъ бѣдѣщето не ще прѣдставлява нищо утѣшително. Нѣ туй исто бѣдѣще е въ рѣцѣти ни: то ще бѣде сичкото наше когато Руссия вникни добръ въ убѣженіето че никогі още една народна, енергическа, вѣтрѣшна и вѣншна политика, която са основава на разбуденити сили на сичкити класове, не е имало едно значеніе толкосъ огромно както сега. (Турки.)

ЗА ФИЗИЧЕСКОТО ВЪСПИТАНИЕ.

II.

Тѣлѣнити грижи.

Грижити които иска дѣтето и отъ дѣто зависѣтъ за него единъ добръ съставъ, здравіето и силата, захващѣтъ веки много по напрѣдъ отъ ражданіето му и още отъ чѣсътъ на зачатіето му. Тѣй разумѣватъ това онѣзи които сѣ вникнали въ святостъта на длѣжностити си къмъ съществата които сѣ родили. Самити родители които сѣ имали грижа, отъ младостъта си още, да опазѣтъ силата и здравіето си, могатъ, споредъ сичкити вѣроятности, да смѣтатъ върху здрави и крѣпки дѣца. Колкото дълго врѣме стои дѣтето въ утробата на майка си, тя трѣбува да глѣда добръ за да отдалѣява сичко което бы могло да поврѣди свободното развитіе на плодътъ ѝ. Една здрава храна е необходима за нея, и тя ще избѣгне сичко което бы могло да направи върху ѝ жѣлостни впечатленія въ физическо или нѣравствено отношеніе. Въ такъвъ случай, една майка трѣбува да бди внимателно върху себѣ си, да са прѣдпазва колкото може отъ сѣко страстно движеніе, и като забравя нити една минута своето високо значение, тя трѣбува да жертвува сичкити си наклонности които бы могли да по-

врѣдять съществото което ще ѝ бѣде длъжно за дѣто е дошло на бѣлъ свѣтъ.

Първата грижа на дѣтето е пицата. Честито е онова което най напрѣдъ намира своята въ утробата на майка си когато тѣзи послѣдната съединява на чувството за длъжността си, силата и здравето които сѣ пужди за да я изпълнява добръ! Трѣбува щото тѣзи условия да сѣ събрани на едно за да бѣде млѣкото на майката наистина спасително за кърмачето. Ако не е здрава, изпълненіето на тѣзи толокосъ драга длъжностъ бы могло да стане смъртносно както за нея тѣж и за дѣтето ѝ. Ако може да я изпълня, съществено е щото да зема нѣкои прѣдпазванія за собствената си храна, която трѣбува да бѣде най напрѣдъ лека и сѣтѣ повече и повече питателна. Въ сѣки случай, тя трѣбува да внимава най много въ избраніето и качеството на пицата опрѣдѣлени за дѣтето; да бодърствува, въ това отношеніе, строго върху крѣмлинцата, ако има една, върху слугити и други лица, които, по една злѣ разбрана нѣжностъ, прѣпълнятъ често стомахътъ на тѣзи малки същества съ една храна която не може да са смѣлва. Туй срѣдство, което употребявѣтъ нѣкои съ толокосъ непрѣдвиданіе, за да уталожватъ писанити на дѣтето, изгабя силата и веселостъта му, и поврѣжда даже, както доказвѣтъ това многобройни примѣри, свободното развитіе на умственити му дарби. Когато забѣлѣзвами таквись злоупотрѣбленія въ една къща, да обаждами и да показваме какви могатъ да бѣдѣтъ печалити сѣтнини, ще каже да правимъ една голѣма заслуга на родителити; въ нѣкои случаи бихми сторили добро, да извѣствами за това лѣкарътъ на фамилията.

Лѣкарити и тѣзи които сѣ занимавѣтъ съ възпитаніето сѣ доста съгласни въобще върху нѣкои начала, споредъ които трѣбува да са урѣдѣтъ пицата прѣвъ годинити които идѣтъ слѣдъ тѣзи на първото дѣтинство. На родителити и най-много на майкити прѣдлѣжи да изпълнятъ тѣзи начала. Нѣ случва са често, уви! твърдѣ често дѣто да оставятъ тѣзи грижа на лица невѣжи. По често още, по една злѣ разбрана обичъ, и която са обрѣща на слабостъ, тѣ отстъпватъ на каприцити на дѣцата си безъ да смѣтѣтъ за физическото зло, и най-много за нѣравственното зло, което излѣзва за тѣхъ отъ туй плачевно синскожденіе.

Нѣкои съществени направленія върху този прѣдметъ трѣбува да намѣрятъ тука мѣстото си.

ЧЕРНОТО СЪСЛОВІЕ.

III.

Нѣй не отричамъ че духовенството нѣма едно по-горно значеніе отъ колкото може да имѣтъ мирянити, и че то не знаема едно по-високо положеніе отъ тѣхъ понеже то е като посрѣдникъ между божеството и между човѣчеството. Само това нѣгово значеніе съобразно ли е въ сегашнитѣ врѣмена съ нѣговото положеніе? Дѣлата му го напротивъ показватъ.

Въ началото на Христовата Черкова че то не е било такова каквото го днѣсь намирами — това е вѣрно; понеже тогава черковата вървеше чисто искрено въ евангелскитѣ пѣтъ на Христа. И тѣж ду-

ховнитѣ лица бѣха въобще съ чиста християнска душа, съ пълна наклонностъ къмъ човѣческото благоуваніе, и съ лишеніе отъ всякакви материално наслажденіе и човѣческо пристрастіе. Това тѣхно християнско повѣденіе, привлѣче вниманіето на тогивашнитѣ плѣмена, щото въ всяко дѣло почти се тѣ бѣха на чело, тѣмъ бѣше най голѣмата повѣренностъ. Итъ, както всяко нѣщо най добро, като са измѣни, става най зло, тѣж и духовнитѣ тѣзи прѣвъсходни лица, зеха съвсѣмъ друго направленіе, отъ утвърденіето на папскитѣ прѣстоли. Отъ тогава прилагостъта и милостътта духовна, са присѣдени самолюбіето както и славолубіето, тѣж щото народнитѣ племена начнаха да са покриватъ съ общото религіозно названіе. До дѣто въ душиитѣ имъ владѣше божественна моралностъ, начна да са върти въ главитѣ имъ свѣтска материалностъ. И тѣж днѣсь ако разгѣдами духовнитѣ, то ще го намѣримъ съвсѣмъ славолубивъ и материаленъ, отъ колкото честолюбивъ и мораленъ, а най паче православното духовенство, което нѣма нищо за начало, освѣнъ собственото свое значеніе АЗЪ щото нѣговото въобще значеніе са заключава въ доброто прѣкарваніе на своятъ животъ, а всичко друго му е излишно.

За потвърденіе на горнитѣ, нѣй нѣма да направимъ друго освѣнъ да хвърлимъ единъ бързъ погледъ върху днѣшното духовенство.

Първо, нѣка земемъ за примѣръ грцката патриаршія. Тя смучеше огромни милиони, както изъ княжествата, тѣж и отъ нашето отечество. При сичко това, дѣ сѣ нѣйнитѣ човѣколюбиви дѣла? Дѣ е нейното отеческо и християнско къмъ народа стремленіе? При тѣзи значителни сумми, въ продълженіе на толкова врѣме, що е за добро тя извършила. Нищо друго, освѣнъ да подкрѣпя едно духовно училище у островъ Халки, и да съхранява една що годѣ въ Цариградъ болница която още днѣсь като е лишена вече отъ горѣрѣченитѣ помощи, пакъ ги съхранява както си бѣха. Слѣдователно, естествено въпросъ са ражда да са попитами: Въ какво е тя употребявала тѣ сумми? Въ нищо друго, както глѣдами, освѣнъ въ изпълненіето на великолѣпие и удоволствіе на нѣйнитѣ членове владыци, и въ подпомаганіето на тѣхнитѣ роднини и ближни. Тѣж щото на рѣдко сега срѣщамъ нѣкой владыка съ този салтанатъ, когото тѣ прѣди години имахъ: на конь той както и протосингелътъ му или въ каруца, и трима четырма да лепѣтъ подирѣ имъ. Нѣма вече онзи люкъ въ коначитѣ имъ, и онова число на мѣжје и жени. На противъ въ коначитѣ си като ги накараха неволею материалнитѣ срѣдства по ограничено да ходѣтъ, всякъ като си прибралъ скутовцити и зелъ тоягата си въ рѣжа, съ единъ дяконъ, отива си по работата, като мысли коя епархія ще си придобіе.

Още видели ли сме до сега нѣкой владыка да са развладѣчи, или съобразно по черковнитѣ правила накаже, както са изискува, като са откритѣ неговитѣ безчестни дѣла никакъ не съобразни съ човѣчеството и християнството? Не. Съ голѣма сила епархїотити като го извадатъ, патриаршіята имъ праща другъ, който на какво може да бѣде по добръ отъ прежднитѣ, когото забавно пакъ праща на друга епархія.

Сичко това ще каже че тѣхната цѣль не е да упазятъ закона Божій и да подкрѣпятъ своето званіе, нѣ да са съхранятъ, подпомагаеми съ всѣки начинъ материалното тѣхно положеніе.

Нѣ ще кажи нѣкой: нѣй за това толкова врѣме са старали и мѣжнѣ да са отдѣлимъ отъ тѣхъ, защото нашитѣ, като свои нѣма да имѣтъ подобно повѣдѣніе. То добро. Нѣ кой може да ни увѣри и усигори въ това, като още отъ сега глѣдами че и тѣ на посоки държатъ единъ такъвъ пѣтъ? Зачатіето на нашитѣ черковни въпросъ стана въобще отъ страна на мирскитѣ, и само на едно духовно лице, което са истуци безъ да са подпомогни нити отъ едно духовно лице. Нѣй видѣхми какъво участіе зехъ въ този въпросъ духовнитѣ лица, въпросъ който бѣше тѣхно дѣло почти: въобще сичкитѣ наши духовни оставихъ туй духовно лице да страда, а тѣ чакъ само да са рѣши въпросътъ, а послѣ да дождѣ да са нарѣдѣтъ като кукли, и да си разиграватъ ролата както искѣтъ.

(Слѣдува.)

Г. Бояджійски.

БѢЛѢЖКА ВЪРХУ ЖЕЛѢЗНИТИ ОТОМАНСКИ ПЯТИЦА.

III.

Сичката отстъпана мрѣжа обѣма една длъжина отъ 2,400 километра близо.

За сичко това, пятната книга и общото начертаніе са подложихъ веки на удобреніето на В. Царта, и прѣвхъ туй удобреніе, освѣнъ колкото са тѣ за една малка частъ въ Босна.

За една длъжина отъ 1,200 километра близо, които обѣмѣтъ най важнитѣ линїи на мрѣжата, подробнитѣ изученія сѣ свършени или сѣ на свършѣніе. Върху една частъ отъ другитѣ линїи, вѣжъ отъ тѣзи 1,200 километра, подробнитѣ работи са тѣжъ съ най голѣма дѣятелностъ ако и да е лошо врѣмето.

Колкото за именитѣ рѣченитѣ сгради, царското дружество помисли ако ще ги направи отъ управленіето или ако ще ватовари прѣпрѣмачи. Слѣдъ като склопи най напрѣдъ за първата система, то прѣй, слѣдъ зрѣло разсѣженіе, втората и направи вече контракти върху това.

Общото прѣдпріятіе на желѣзнитѣ пятица и на общитѣ сгради, прѣдставено отъ Г. Витали, нѣговъ управителъ, прѣдпрѣй направата на линїята отъ Цариградъ до Едрене, и на тѣзи отъ Дедеагъ до Едрене, първата като има една длъжина отъ 290 километра, а втората отъ 140. Отрѣденитѣ срокове сѣ отъ двѣ години за първата отъ тѣзи линїи, и отъ една година за втората. Вънъ отъ нѣравственната сигоранція която прѣдставлява туй силно дружество, твърдѣ високи премїи са осигорихъ на прѣдпріятіето ако бы да прѣдвари условенитѣ срокове, и то са подчинни наопаки на значителни наказателни мѣрки ако бы да ги замини; тѣж щото на 1-во януарія 1872, най късно, вторитѣ градъ на Европейска Турція ще са свърже съ Архичелагъ и на 1-во януарія 1873 съ столицата на имперіята.

Едно италиянско дружество, прѣдставено отъ Г. Апри Баріола, са ватовари съ направата на линїята отъ Скопїя до Солунъ която, като слѣдува вардарската долина, ще отвори единъ исходъ на сичкитѣ произведенія на Македонїя. Тѣзи линїи, отъ една длъжина отъ 240 километра близо, ще са свърши половината на крайтъ на 1871 година, а другата половина презъ мѣсець юнїя 1872. Прѣдпрѣмачитѣ отидохъ вече на Солунъ съ хората си, и тука ежшо тѣж нѣравственната сигоранція която прѣдставлявѣтъ, значителнитѣ премїи които имъ сѣ осигорени ако бы да прѣдварятъ сроковети, силнитѣ наказателнитѣ мѣрки на които сѣ са подчинили ако бы да укѣспѣятъ, позволявѣтъ да смѣтами че прѣдписанитѣ срокове ще са прѣдвратъ и че въ сѣки случай тѣ не ще са заминѣтъ.

Линїята отъ Едрене до Саримбей, която минава презъ Пловдивъ, и която е опрѣдѣлена да

състави, върху една дължина отъ 300 километра близо, продълженіето на линията отъ Цариградъ до Едрене къмъ сръбската граница, са прави гьотюре и ще са свърши на частъ въ който Едрене ще са привърже на столицата.

Линията отъ Нови до Банялука, отъ една дължина горъ-доло до 110 километра която съставя съединеніето на желъзната мръжа съ австрийскити линии, и главата на босненскити линии захванатъ да са правятъ и ще са свършатъ въ малко врѣме. Дружеството я прави също тѣй гьотюре.

Слѣдователно, направата на 1080 километра желъзенъ пѣтъ е отъ днѣсь съвършено осъгворена половината къдъ краятъ на 1871 година а другата половина въ теченіето на 1872 година.

Една малка частъ, дълга отъ 17 километра, и която слѣдува крайморіето на мряморното море отъ Еди-куле до Кючукъ-чекмедже са свърши на този часъ и отвори са да работи; тя съставя първото тѣркаше на едрененската линия. Станціята отъ Еди-куле, която съставя сега нѣговата точка за тръгнуваніе е приврѣменно само главата на линията. Прѣдпріятіето разумъ че единъ желъзенъ пѣтъ който има краятъ си въ едно отъ отдалеченити села на Цариградъ, безъ съобщеніе съ пристанището, съ срѣдоточіето на градътъ и съ махалити на Галата и на Пера, не може да са надѣва за едно серіозно тръгуваніе. То са рѣши да не изгабя врѣме за да поправи този кусуръ. И тѣй то приготви и подложи на правителството единъ планъ който да минува презъ градътъ и да да искарева до новіятъ мостъ. Този планъ, дружеството са надѣва, ще са пріѣма скоро отъ правителството, и тутакси слѣдъ официалното одобреніе, направата ще са захване. Ній приготвяли вече, на този часъ, тефтерити за отниманіе на мѣстата.

Въ същото врѣме компанията са занимава съ купуваніето на машини и вагони отъ които ще има нужда въ важнити части които ще ѝ са прѣдадатъ презъ теченіето на тѣзи година и на идъщата година. Тя ще тури, презъ теченіето на Януарія и Февруарія, подъ общо прѣцѣненіе, една порчка отъ 100 машини и 1000 вагона.

Туй твърдѣ бързо изложеніе ще можи да даде на тѣзи които са интересувать въ ходътъ на работата, една кратка идея за придобитити сътнни. Прѣдпріятіето мысли да печели като туря съ искренность и единти и другити прѣдъ очити на публиката.

ТЕЛЕГРАФИЧЕСКИ ДЕПЕШИ.

Бордо 5 февруарія. Едно заявяваніе съставено отъ една чета отъ 700 души стана въ полза на войната, нѣ не произведѣ никакво движеніе въ населеніето.

Лондра 6. Дописникътъ на Таймъ съ отъ Берлинъ извѣстията че английското правителство дало да разбере на другити сили, на 27 януарія, нужността да зематъ дѣятелни мѣрки за възстановленіето на мирътъ, като припоръчвало въ същото врѣме на Пруссія лесни условия. Английското правителство молило също тѣй силити да проведатъ прѣдставители въ Лондра съ наставленія да улеснятъ прѣговорити.

Марсилия 6. Членовити на конференціята съ съгласили върху дунавскія въпросъ който са отдѣли отъ въпросътъ на черно море. Еявери на бившіятъ императоръ са уловихъ въ Лилъ. Генералъ Трошу отказа кандидатурата. Парижкото правителство ще отиди на 10 того въ Бордо за да даде отчетъ за управленіето на народното събрание. Плаваніето на корабити по Сеннъ е позволено до Руенъ.

Бордо 6. ГГ. Пелтанъ, Гарніе Пажесъ и Араго пристигнахъ тѣзи сутрина въ Бордо.

Лионъ 5. Префекторътъ на Ронъ пригльда днѣсь едно тѣло отъ 10 хиляди Алзасчени и Лорренчени уредени въ 3 легиона съ 14 топа и конница. Едно многобройно множество присѣдствуваше и въс-

клидаваше легионерити. Г. Лакуръ приказва едно трогателно слово. Прусцити слѣдуватъ войнскити си операции; тѣ занимахъ тѣзи сутра Лоплесолніе, главно мѣсто на околътъ на Жура.

Бордо 6. Г. Креміе като са срѣшна съ другарити си са завърна въ Бордо. Извѣстиятъ отъ Парижъ че единъ официаленъ декретъ отъ петкъ отлага избираніята въ Парижъ на 8 текущаго.

Бордо 6. По призованіето на членовити на правителството които ладохъ отъ Парижъ, главниятъ директоръ на телеграфити испрати до сичкити управители единъ декретъ отъ Бордо отъ 6 того който унищожява декретътъ на делегацията въ Бордо отъ 31 януарія който налагаше едно ограниченіе въ избираніята и осъждаше за неизбираеми разни категоріи граждани, които можатъ да са избератъ споредъ декретити на парижкото правителство, тѣзи ограниченіа като не сѣ сходни съ началата на свободата и на народното вишегласіе. Декретити отъ 29 сѣ опазеніа цѣли.

Парижъ 5. Журналъ Офисіелъ обнародва единъ декретъ който свая Г. Гамбета като министъръ на вътрѣшнити работи и министъръ на войната и единъ други декретъ който наименова на мѣстото му Г. Араго.

Виена 7. Императорътъ пріѣ оставката на министерството Погоки и състави единъ новъ кабинетъ подъ прѣдсѣдателството на Охенварта.

Лондра 7. Таймъ съ отъ днѣсь обнародва една депеша отъ Цариградъ която извѣстията че една войска за наблюденіе са испратила въ Щюменъ по причина на смѣтеното състояніе на работити въ Румѣнія.

Парижъ 3. Една нота въ Журналъ Офисіелъ казва че условията за миръ не сѣ са разгльдавали още.

Виена 8. Газетъ Офисіелъ обнародва едно писмо отъ императора до министърътъ на полиціята което упрощава сичкити политически и вѣстникарски прѣстѣпки.

Бордо 8. Г. Борказъ са опрѣдѣли управителъ въ Жирондъ. Едно окръжно писмо отъ Г. Араго до управители поддържа законодателнити распорѣди които исклучватъ кандидатурити въ събраніето на сичкити лица които принадлежатъ на фамилиити които сѣ царували въ Франція нѣ распростира ги на бонапартовата фамилия.

Лондра 7. Три кораби са занимаватъ да натоваратъ 2,000 бжчви съ провизии въ Волвинъ, главно съ соленъ говеждо мѣсо да донесатъ въ Парижъ. 24 фурни работятъ денемъ и ношемъ за да пекятъ писметъ отреденъ за Парижъ.

Лондра 8. Едно засѣданіе на конференціята стана вчера. Франція не бѣше прѣдставена. Деньтъ за идъщето събрание не е опрѣдѣленъ още. Таймъ съ вѣрва че едно събрание ще стане днѣсь. Морнингъ Постъ казва че въ разискуваніята отъ вчера едногласіето прѣобладавало и че безъ друго ще дождъ на едно миролюбиво спогожденіе. Сичкити вѣстници гльдатъ оставката на Г. Гамбета като знакъ за миръ.

Марсилия 9. Вчера избираніята въ Марсилия бѣхъ тихи; многобройни избиратели ладохъ да си дадатъ гласовити: слѣдствіята не сѣ познати още. Сждовището въ Ексъ принесе на друго сждовище работата на желъзниятъ пѣтъ отъ Тулонъ върху

когото, въ недѣля, едно избухваніе отъ барутъ утрѣна 70 души и рани 89. Погрѣбаніето на жертвити стана вчера въ Тулонъ съ голѣмо тържество.

Берлинъ 9. Генералъ Рестео извѣстията отъ Бургонъ отъ вчера: крѣпостити отъ горня Першъ и долня Першъ близо до Белфоръ са зехъ съ настѣпъ днѣсь.

Лондра 9. Таймъ съ казва че В. Порта заповѣдала усрѣдоточеніе на войски върху румѣнската граница като дала да разбератъ че не ще са намѣси въ румѣнскити работи додѣто условията на парижкити трактатъ, които запрѣтватъ сѣко частно намисаніе, ще са пазятъ огъ другити сили. Английскіятъ посланикъ въ Петербургъ остави мѣстото си на 4 того като зе воля за много мѣсеци. Тръгнуваніето му са гльда като единъ миролюбивъ знакъ.

Кагляръ 9. Генералъ Хюсеинъ паша пристигна вчера тука отъ Тунисъ и отива днѣсь за Флоренція съ една миссія отъ тунискіятъ Бей при италианското правителство.

ПОЛИТИЧЕСКИ НОВИНИ.

Споредъ сичкити депеши които идатъ сѣки день въ Цариградъ, миролюбивити идеи са виждатъ да прѣобладаватъ. Замѣстеніето на Г. Гамбета отъ Г. Араго са гльда като единъ знакъ че войната е свършена. Явно бѣше че като прѣдаде Парижъ правителството на народната защита са отказваше отъ сѣка идея на въспротивеніе и оставяше са на волята на непріятелътъ. Патриотическата жаркостъ на Г. Гамбета не можеше прочее да са съгласи съ философическото прѣдаваніе на другарити му въ Парижъ.

— Тѣзи дни сѣ стоварили въ Бордо 150,000 пушки, 43 топа и 4,000 сандѣка съ припаси. Тѣзи пушки, топови и припаси сѣ испроводили отъ Америка.

— Споредъ германскити вѣстници френскити плѣнници които сѣ намиратъ въ Германія работѣли шестъ часа на день за да плащатъ разноскити на правителството за обдържаніето имъ; а презъ другити шестъ часа, ако работятъ, цѣната на работата имъ са записвала въ единъ тефтеръ, и когато са подпиши мирътъ щѣли да имъ я заплатятъ.

— Споредъ Кореспондансъ Отришѣнъ, австрийската власть уловила въ единъ вапоръ на Гоніо нѣколко каси съ пушки шаспо и двѣ митральози опрѣдѣлени за влашкото правителство. Тѣзи пушки были испратени отъ Мюнхенъ. Министерството не е рѣшило още ако трѣбува да остави тѣзи пушки да са испратятъ на мѣстото си или ако трѣбува да ги секвестира.

— Г. Гизо, вѣтѣхъ министъръ по царуваніето на Луй Филиппа, писалъ едно писмо на Г. Гладстона върху състояніето на Франція и върху длжностити на неутралнити сили. Той напомня съществующіятъ сюзъ между Франція и Англія и иска щото тѣзи послѣдната да протестува противъ условията за миръ турени отъ Пруссія. Едно таквось стоеніе ще обезсърчи гордостъта на Пруссія и ще насърчи постоянството на Франція. Въ Лондра и Дублинъ станахъ твърдѣ благоприятни събрания за Франція.

— Една депеша отъ Флоренція казва че испанската царица оставила Италиа за да отиди въ Мадритъ и че конференціята въ Лондра слѣдувала миролюбиво дѣлото си.